



# III. rész

Mainsfield

# 3. fejezet

Exodus I.

2212. július 28-a, Mainsfield.

Anise a mostanra már szokásosnak mondható berepülését végezte Thassos romvárosa felett. Sajnos nem kockáztathatott többet, 10 röpké percnél, ez ugyanis a maximális időtartam, amelyet az álcázó rendszer garantálni tudott számára. Óvatosan cikázott az őrjáratózó korvettek és vadászgépek sokasága között, miközben az oly régóta áhított válasz után kutatott hívásával, amely a jól bevált tau'ri kódolással lett eltorzítva.

- Gyerünk már... mi lesz... - mérgelődött Thomas Davidson, háza pincéjének gyomrában, miközben társaival próbálta működésbe hozni jeladójukat. Ez a harmadik alkalom, hogy biztosra vették működését. Mégsem okozott nekik túl nagy meglepetést a helyzet. Hiszen maga a berendezés olyan volt, mintha a roncstelepről összeszedett kacatokból tákolta volna össze valaki. Ennek egyik legfőbb oka az, hogy ez így is volt. A megszállók ugyanis még egy egyszerű kávéfőzőt sem tűrtek meg náluk és rendszeresen átkutatták otthonaikat, „veszélyes” technológiát képviselő eszközök után kutatva.

- Nem fog sikerülni, alig maradt 5 percünk – ingatta a fejét Jeff, az ellenállás másik nagy embere. Bár ez nem volt az a klasszikus forradalmi szervezet, amelyre mindenki más gondolna. Inkább információval rendelkeztek, mint fegyverekkel, bár e tekintetben sem voltak annyira rossz helyzetben. Számuk pedig már ezekre rúgott, viszont egy rendes rádió szerzése, amelyet nem tudnak zavarni ellenségeik szinte a lehetetlennel határos feladat. Erre ugyanis külön módosítások kellettek. Nem úgy, mint egy jó kis sörétes esetében, amelyet elég volt elemelni egy halott katona karjai közül.

- A rohadt életbe! – kiáltotta Tom haragosan, majd ökölbe szorított kezével jókorát adott szerkezetüknek. Bár ő is tudta, hogy ez lesz, nehezőre esett a remény újbóli szertefoszlásával szembesülnie.

- Majd legközelebb – jelentette ki Erik a maga nemtörődöm stílusában, kezét kecskeszakállán végigsimítva. Ekkor azonban halk sercegés törte meg a csendet a halottnak látszó berendezés felül. Tom azonnal felkapta a kagylót, hátha más is volt ott a sercegésen kívül.

- Itt Anise, a tok'ráktól. Hall valaki? – hallatszott az automataismétlés, melyre oly régóta vártak.

- Igen, itt vagyunk! – vágta rá azonnal, örömteli arccal. Ezzel egy pillanatra megfagyasztva a vért a tok'rában, egy pillanatra azt hitte, hogy egy drák hangját hallotta az imént. Ahogy válaszolni készült a szimbióta átadta helyét a gazdatestnek, egy emberi hangot mégis jobb volt hallani ennyi várakozás után.

- Hála az égnek. Már azt hittük senki sem élte túl – jelentette ki megkönnyebbülten. Ugyanis a drákok nemcsak az alapvető rádiófrekvenciákat zavarták, valahogyan az életjeldetektorokat és az Asgard sugarakat is blokkolni tudták. A romos felszínről pedig lehetetlen volt megmondani, hogy bárki is túlélhette volna és nem csak ellenségeik próbálták benépesíteni a bolygót. – Hányan vannak? Kik maguk?

- A nevem Thomas Davidson, az ellenállás egyik vezetője...

- Ellenállás? – kérdezte vissza meglepetten. Túlélőkre sem számított túlzottan, nemhogy egy komplett mozgalomra.

- Igen, vannak embereink, fegyvereink, terveink. De szükségünk van a segítségükre.

- Meglátom, mit tehetek. De mi van lakossággal, hányan maradtak odalent?

- Közel egy milliárdan, de... - ekkor azonban Sharon nyitotta fel sietősen a pincéjük fedelét.

- Tom, jönnek – suttogta oda neki, arckifejezésén egyértelműen látszott, hogy ez nem volt tréfa. A rendszertelen ellenőrzés éppen most vette kezdetét. Ő azonban még mindig még feltétlenül el akart mondani valamit.

- Nézze, éhezhetnek minket. Naponta ezrek hálnak meg, százával mérszárolnak minket az utcákon. Kedvtelésből koncolják fel egymás után a civileket. Segíteniük kell! – ezzel félbe szakadt mondandója. A kagylót letéve azonnal felsietett, a csapóajtó felé tolt a kanapét, majd pedig a szokásos módon fogadták az érkező katonákat, mialatt a többiek odalent bujkáltak. Mivel a pince nem szerepelt az alaprajzon, erre jó esélyük volt.

A két szem közkatona durva léptekkel és heves morgással lépett be a szerény hajlékba. Tom és Sharon a sarokban álltak, mindössze gesztikuláció formájában kommunikálnak velük, hiszen azok nem tudtak angolul. Egyszer csak egyikük különös hangra lett figyelmes, felkapta fegyverét, majd össze-vissza kezdett hadonászni a helyiségben. Erre a másik is meglehetősen felingerelte magát, kezdett eldurvulni a helyzet. Thomas próbálta nyugalomra inteni őket, azonban már sejtette, hogy nemsokára végük van és elkeseredetten nézte, ahogy az egyik nagydarab harcos elvonszolta a kanapét a pince fedele felől...

Eközben Anise nem tudta mire vélni a kapcsolat megszakadásának okát, de ezen nem is tünődhet valami sokat, lassan 10 perce tartózkodott már légkörben. Szép lassan emelkedni kezdett a közel 3000 méteres magasságból, miközben egy korvett közeledett felé. Azonban már nincs ideje elkerülni, túl kevés ideje maradt.

- Nem láthatnak meg, csak nyugodtan menj el mellettük – hallotta a szimbióta hangját gondolataiban, azóta sem cserélt vele.

- És ha kinéznek az ablakon? – felelte aggódóan, ezt könnyedén ki lehetett venni elméjéből.

- Álcázás, nem emlékszel? Szabad szemmel láthatatlan a hajó, senki sem fog kiszűrni minket.

- Igaz – felelte, miközben egyéb irányú gondolatokkal próbálta elterelni elméjét félelme elől. Épp Jack jutott eszébe, pedig olyan rég volt már, két teljes évszázada. De ez nem is volt olyan hosszú időtartam egy tokra számára. Épp azon tünődött, vajon milyen lesz a találkozás Zackkel, korábbi szerelme egyenes ági leszármazottjával. Hiszen ezekkel az adatokkal meghívást kap majd az admirális ülésére is. Ahogy egyre mélyebben kötött ki ebben, kicsiny hajója elhúz a közel 180 méteres óriás mellett. Jobbra nézve kitűnő rálátása nyílt annak fedélzetére, a lekerekített ablakokon keresztül.

Épp olyan volt, mint minden átlagos drák hajón. Az egyik folyosón épp a takarító végezte munkáját, a másikon két katona lökdösődött, a körülöttük lévő pedig már a téteket gyűjtötték. A következő helyiségben ülő katona épp egy forró vízzel töltött dézsába lógatta lábát, ez kész felüdülésnek számít részükről. Aztán a szomszédos kabinban egy kíváncsi, egyenesen rá meredő, fekete szempárra lett figyelmes. Elsőre nem is törődött vele, nem láthatta, de ekkor a szempár követni kezdi kicsin hajójának mozgását. Anise ijedelméből felocsúdva azonnal nagyobb sebességre kapcsolt, miközben éles szögben kezdett emelkedni. De már túl késő volt, a robosztus korvettnak egyetlen lövésébe került a pokol fenekére küldeni mindkettejüket. A romok közt mászkáló civilek döbbenten bámulták, ahogyan az ezernyi darabra eső roncs lángolva zuhant alá a magasból.

- És ennyit erről... - jelentette ki Michael, aki újdonsült hajójáról, az A.S. Dauntless fedélzetéről figyelte az eseményeket. Az Ügynökség hajói jóval fejlettebb álcázó technológiát használtak, korlátlan ideig maradhettek légkörben.

- Megismételné? – felelte munkaadója szokásos módon eltorzított hangja a Goa'uld kommunikációs gömbökön alapuló rádióból.

- A Tok'ra hajót lelőtték, pont, amikor már megtudta, hogy vannak túlélők.

- Ez sajnálatos – pontosan ezt a választ várta embere, aki most már nem épp lelkes híve volt a drágalátos szabályaiknak.

- És mégis meddig fogunk itt ülni és várni? Napról-napra több hajót veszítenek, most még megnyerhető lenne a csata. De egy hónap múlva...

- Addigra más irányú terveink gondoskodnak a problémáról.

- De addig milliók halnak meg! – felelte felháborodva. – Hát nem az emberiség felemelése a célunk, egy magasabb szintre?

- Pontosan ez a célunk, azonban ennek semmi köze...

- Mit árthatnak a folyamatnak, ha egy kicsit többen vannak?

- Hát jó – felelte kis gondolkodás után. – Továbbítsa nekik az információt, hátha véget ér a háború, még az Exterminatus előtt. De ne várjon fizetséget.

- Rendben – felelte kissé csalódottan. Igaz, csak az előző két melóból bérelhetne magának egy luxusvillát, néhány elhanyagolható évtizeden keresztül. Minden esetre azonnal nyitott egy hipertér ablakot Kirksville felé. Órákon belül megérkezett, majd dokkolt a hatalmas központi úrállomáson, amelyen az admirális is előszeretettel ülésezett. Ezt minden héten megismételték, épp a mai napon, gondosan Anise jelentéseihez igazodva. Pechére azonban már elkezdődött, az erőtér miatt nem tudta besugározni magát, kénytelen volt az ajtón keresztül próbálkozni. A gond csak a két, fekete ruhás őr formájában jelentkezett, kik nem igazán szeretnének beengedni senkit. Ő maga pedig egyszerű kalandornak álcázta magát, ha felfedi kilétét már az űrből szétlőtték volna, esélyt sem adva neki az adatok közlésére.

- Mit akar itt? – förmedt rá egyikük, ahogyan tünődve álldogált előttük. Nem igazán szokott az ilyen helyzetekhez, inkább lelőni szokta a problémás egyéneket, de ez most ki van zárva.

- Helló! Michael vagyok, az Ügynökség egyik embere, afféle főgonosz típus. Bejöhetek? – a két őr nevetésben fakadt ki, a szakadt pulóver viselő, farmergatyás ember állításán.

- Nem – közölte vele a másik, miközben még mindig rázta a röhögés.

- Egy próbát megért – felelte kissé idegesen, a fegyveréért nyúlva.

- Van ám fegyverem is – ekkor egyenesen a legjobban röhögő őr fejéhez szegezte pisztolyát. Nem meglepő módon azonnal golyózápor érte, pajzsa azonban tökéletesen funkcionált. Megvárta, amíg mindkét tár lövedékei kilapultak a zöldes energiamezőn, majd egy laza mozdulattal fejbe vágta az egyiket a puskatussal, mire a másik behúzott neki egyet. Viszont mintha csak betonfalba ütött volna, az ősök energiamezeje tökéletesen hátrította izmai erejét.

- Nem fair, igaz? – nevette el magát Michael. Jobbjával megragadta a második ütésre készülő őr kezét, majd jó erősen a föld felé rántotta azt. Ahogyan az a padló felé közeledett egy fejre irányzott, jókora erejű rúgással fejezte be a mozdulatsort. Leporolta magát, majd letépte az azonosító kártyát az egyik ájult őr nyakából, azt végighúzva a biztonsági zár sínjén könnyedén bebocsátást kapott a helyiségbe. Az éppen a taktikai asztal felett idegeskedő ember és Cozarok formájában jelen lévő furling tábornokok alaposan meglepődtek érkezésén. Mivel még mindig ott volt kezében a 9mm-es, jó néhány puskacső figyelmének központjában találta magát a pillanat hevében.

- Ezt nem igazán így terveztem – közölte velük kissé elbizonytalanodva. Náluk alig fél tucat ember volt jelen az ehhez hasonló megbeszéléseken és nem egy kisebb hadsereg. – Egyébként életben vannak az örök...

- Ki maga? – ordított rá Zsukov, a katonák már szinte várták, hogy szitává lőhessék.

Michael rövidesen ismertette velük a helyzetet, részletesen elmagyarázva a Mainsfielden történetet, kielégítő adatokat szolgáltatva egy támadáshoz.

- Szóval ez egyszer a mi oldalunkon vannak – jelentette ki Zsukov, leeresztve pisztolyát. Egy biccentéssel jelezte embereinek, hogy hasonlóképp cselekedjenek.

- Bevenni Mainsfieldet? Ez rázós lesz – mondta O’neill.
- Ha igaz, amit mond, az a bolygó egy erőd. Azért hagyták életben az ottaniakat, mert ott szeretnék megívni ezt a harcot. Ne feledjük mi történt a legutóbb, amikor ők választották meg a csata helyszínét – egészítette ki Clayton az admirális gondolatmenetét.
- Tehát, csak úgy hemzsegni fog velük a hely. Minél többel végzünk, annál jobb – ellenkezett Zsukov.
- A dolgok jelenleg ígéretesen alakulnak, lassan ugyan, de fordul a kocka – hallatszott az egyik CozARBól. – Ha most támadunk, mindent elveszthetünk.
- Inkább mi lépünk, mint ők. Nekik is megvan a maguk terve, ebben biztos vagyok – látta be Clayton.
  
- Valóban jobb az esélyek, ha mi támadunk. Így legalább ismerjük a kockázatot – helyeselt a furling.
- Akkor legyen. Maguk mellettünk állnak? – fordult oda O’neill Michaelhöz.
- Nem tudom, ez az akció inkább magánjellegű. Meglátom, mit tehetek ez ügyben.
- Ahogy gondoltam, maguk gyávák az ilyesmihez. Szóval, számíthatunk legalább százötven hajóra, tucatnyi csatahajóra, egy megjavított bolygópajzsra, jelentős szárazföldi erőkre és űrvédelemre... - kezdte Zsukov az akció tervezését.
- Nem csak ötven hajót mondott? – kérdezett bele Clayton.
- Ezért lesz ott legalább százötven. Várni fognak a rohadékok, szóval szükségünk lesz szinte mindenre, amink maradt.
- Tehát minden eldőlt – jelentette ki O’neill. - Ha nyerünk, megnyerjük a háborút és fennmaradunk. Ha veszünk elveszítjük a háborút és kipusztulunk, mindketten – fordult oda az egyik CozARhoz. – Először is a pajzson kell átjutnunk valahogy, semmi esélyünk, ha aktív az űrvédelem.
- Ez nem lesz nehéz – vágta rá a furling. – Mi már évszázadokkal ezelőtt megoldottuk a problémát...

2212. július 30-a:

Egy szokványos nap vette kezdetét Mainsfielden, amikor is hipertér ablakok vörös villanásai törték meg az űr csendjét. Az éppen arra járó, kicsiny korvett legénysége döbbenet nézte, ahogyan az armada hajói százával törtek ki belőle. A drák hajó az egyik, patkó alakú furling hordozó orrán morzsolódott apró darabokra, annak pajzsai könnyedén elhárították annak energiáját. A döntő csata kezdetét vette.

A 243 hajót számláló had ék alakzatot vett fel néhány százezer kilométerrel az űrvédelem lőtávolságán kívül. Ebből 116 hajó földi, ők csak egy minimális őrseget hagytak, míg a furling megmaradt hadereje alig harmadát mozgósította. A bolygó körüli pályán álló, 46 drák hajót számláló helyőrség hamar védelmi alakzatot vett fel, a már hetek óta rendbe hozott pajzsgenerátor kékes energiamezeje alatt.

- Látja, csak ötven, ahogy megjósoltam – közölte aggodalmát leplezve Clayton, egy kommunikációs csatornán keresztül Zsukovval. Amint a mondat végére ért, újabb hipertér ablakok tűntek fel a bolygó körül. Az érkező drák hajók zöldes fényei egyértelműen őt igazolják, így csakugyan százötvenen vannak.

- Óramű pontossággal – jelentette ki enyhe magabiztossággal, mielőtt túl magabiztossá válhatna, újabb hipertér ablakok nyílnak a mezoszféra felett – Hányan?

- 124 hajó érkezett, így pontosan 273 hajóra rúg az ellenséges flotta – közölte Malcolm, próbálva leplezni félelmét, tudja mi történt legutóbb.

- Hát persze, miért is lett volna egyszerű... Nem fogják megvárni, amíg odamegyünk.

- Nem kellene visszavonulnunk. Túl nagy a kockázat ahhoz, hogy veszítsünk – javasolta Clayton.

- Nem, ez itt és most fog eldőlni. Indítsák a vadászokat, tartsuk az alakzatot, egyenesen a szemük közé megyünk – ahogy végigmondta, a másik flotta is ékalakzatba rendeződött, Kortis is hasonlóképp tervezte a játszmat. Ahogy a hadihajók rengetege szép lassan egymás felé közeledett, egyértelművé vált, hogy minden számítás szerint az űrvédelmi lövegek hatótávolságán kívül lesz az összecsapás, Kortis elbízta magát. Flottája rendeződése egyszerű volt, az ék alakot a csatahajók határozták meg, őket kísérték a nehéz korvettek, azokat pedig a korvettek. Hőseink flottájánál is hasonló a helyzet, csak itt a furling hordozók és a tau'ri csatacirkálók vegyesen határozták meg az alakzatot.

- Egy perc van hátra – jelentette ki Malcolm.

- Szóljon nekik, hogy kezdhetik! – erre első tisztje egy gombnyomással elküldte az előre bekészített üzenetet szövetségeseiknek. A Furling zászlóshajó elülső részébe beépített, több mint 200 méter átmérőjű csillagkapu egy kék villanás keretében nyílt meg. Az eseményhorizont legalább 300 méterre türemkedett ki, félelmetes látványt kölcsönözve. A féregjárat népük eddig féltve őrzött szerkezetéből, az Interfatumból indult ki. Amelyet még századokkal ezelőtt építettek, tenger alatti világuk egyik geotermikus forrására, ezzel szinte korlátlan energiát kölcsönözve neki. Mivel már órákkal ezelőtt működésbe hozták, azonnal megindíhatta vörös árnyalatú lézersugarát. Külön szerencse, hogy Kortis olyan vakmerő volt, flottája ugyanis épp az útjában van a mindent elsöprő erejű lézersugárnak. Amely Mathayus hajóját, az Infernót érte el először, úgy vágta annak szinte grafit keménységű burkolatát, mint kés a vaját. Szinte egy másodperc leforgása alatt keresztülragta magát azon, két izzó fémdarabra bontva a hajót, amely rövidesen fel is robbant. Tovább haladva még számos korvetten, egy nehéz korvetten és jó néhány vadászgépen is áthaladt, egyenesen Mainsfield erős pajzsába csapódva. Ugyan ellen tudott állni az energiájának, de már csak idő kérdése volt, hogy összeomoljon.

- Nem is rossz, csak nehogy lelőjék nekem – mondta Zsukov, miközben látszólag haláli nyugalommal ül székében.

- Érkeznek az ellenséges vadászok, fél perc a lőtáv. – fordult hozzá Malcolm, már tekintetéből is látta, mi lesz következő parancsa. – Tüzet nyitunk minden állásból.

- Közben a vadászok készüljenek fel a torpedók utáni hajszára, egy század külön őrizze azt a monstrumot, nem lőhetik ki – legbelül ettől tartott a legjobban, elvesztek az extra tüzérő nélkül. Itt ugyanis a méret a lényeg, és ők a kisebbek. Ahogy kiadta a parancsot a drák vadászgépek első hulláma elérte flottáikat, az ellenük induló F-312-esekkel közvetlenül a vezérhajók orma alatt csaptak össze. Apró robbanások fényes villanásai töltötték be az űr sötétjét, az eddig halálos veszedelemként számon tartott gépek százával semmisültek meg, ahogy többi ellenséges vadász is elérte a harcteret. A legjobb pilóták sem érezhették most biztonságban magukat gépeikben, ekkora számok esetén lehetetlen volt mindenre odafigyelni, minden fenyegetést számon tartani. Egyedül szerencsájukban bízhattak, abban a tényben, hogy a másik oldalon ülő pilóta nem szúrja ki őket a cikázó rengetegben. Abban, hogy nem találja el őket egy céltalanul süvítő plazmalövedék, nem morzsolja gépüket porrá flottájuk egyik hajója, ahogy dacosan közeledett az ellenséges hajóhad felé.

Esélyeiket tovább rontotta az a tény is, hogy most már az óriások is lőtávolságba értek, pusztító tüzet zúdítva egymásra. És ember legyen a talpán aki kikerülte az általa hősiessen védelt 304-es sínágyúinak rettegett golyózaporát, el tudott manőverezni a masszív tachyon lövedékek mellett. Miközben az ágyúk töltetei méterekre süvítettek el a kerekített ívű szárnyak mellett. Ha ez még nem lenne elég nehéz, hamarosan a válasz is megérkezett, keresztűzbe kényszerítve mindkét fél pilótáit, sok ezerrel csökkentve létszámukat. Simonék is kezdték bánni döntésüket, miszerint ismét az Echo rajjal tartanak, célpont után lesve.

Ugyan a bombázók távol maradtak a harcmező forró pontjaitól, így is jócskán akadt mit kimanőverezniük. A már teljesen kijavított Daybreaker egyik csendes sínagyúja, éppen akkor kezdte ontani a robbanólövedékek áradatát, amikor alig néhány tucat suhannak el csöve előtt. Az alig 5 méterre elhúzó lövedékek robaja a szívbajt hozza Johnra, aki most nem volt hajlandó átengedni a kormányt társának. Ekkor azonban a Daedalus hasa alatt elhúzó, zöldes plazmalövedék terelték el figyelmét.

- Itt Echo vezér, húzódjanak a 304-esek mögé. Semmi kedvem érkezés előtt elveszteni a fél rajt.

- A számból vetted ki a szót – felelte John, majd gondosan a veterán cirkáló hajtóművei mögé manőverezett gépével. Eközben a Kobrák felé terelődött figyelme, akik a legnehezebb feladatot kapták mindközül. Ugyanis a Furling zászlóshajót kellett őrizniük egy századra való Saberrel és jó néhány tucat, lándzsás alakú furling vadászgéppel egyetemben. Velük pedig igen nehéz koordinálni a manővereket, közös nyelv hiányában még csak jelt sem lehetett adni nekik a teendők felől. Ebből adódóan néhányan össze is ütköznek, értelmetlen halált halva. A hajót támadó ellenséges vadászgépek sokasága sem könnyítette helyzetüket, a hajóról érkező pontvédelmi rendszer sárgás plazmalyalábjai ugyanis sokszor őket találták el, túl sokszor is. És ugyan a szörnyeteg patkó alakú teste belső részén elhelyezett, roppant pajzsgenerátor energiamezeje minden nemű fenyegetés ellen tökéletes védelmet nyújtott számára, a jövevények alaposan megtizedelték a védők sorait, különösen a masszív lézersugár energiaoszlopa körül. Itt ugyanis körkörös íven repültek fel és alá, egy kívülálló számára még kecsesnek is mondható haláltáncot járva körülötte. És bizony sok sérült gép zuhant bele irányíthatatlanul és vált a hamunál is kisebb részecskékké a vörös fényáradatban.

Mindezek ellenére jól tartották magukat, a fejlett elhárító rendszerek jóval több ellenséges géppel végeztek, mint azt bárki is remélte volna. Ez azonban csak a sorok meglazítására, az esetleges csapdák felfedésére szolgált Kortis részéről, az igazi csata csak most kezdődött. Ugyanis a két hatalmas flotta hajói lassan elérték a torpedók kilövésére ideális szöveget és távolságot. Közben a 304-esek, korvettek, furling cirkálók sorra veszték oda egy méretes plazmalövedék, löveg vagy plazmasugár által. Ebben a tekintetben az erőviszonyok kiegyenlítettnek tekinthetők, a nagyobb hajók daliásan helyt állnak, sorra szedték áldozataikat. A kisebbek pedig cikázva próbálják elkerülni lövéseiket miközben sajátjaikat próbálták célba juttatni. A BC-304-es mintha a hadviselés ezen formájára lett volna kitalálva, gyors hajtóműveinek köszönhetően szinte lehetetlenség volt eltalálni, az Ős technológiával feljavított Asgard célzó rendszerek pedig szinte már isteni szinten jósolják meg az alig 180 méter hosszúságú korvettek minden lehetséges tartózkodási helyét. A biztonság kedvéért kapitányaik mindenhova löttek egy-egy sugarat, a nagy számoknak köszönhetően, ami mellément, jó eséllyel valaki mást talál majd el. Viszont a Furling Flotta cirkálói már koránt sem szerepeltek ilyen jól. A nagyobb hajók támogatására, nem pedig egyszemélyes, filmbe illő hadjáratokra tervezték őket. Nagyobb méretük, gyengébb pajzsaik tökéletes célponttá tették őket, sárgás plazmalövedékeik pedig egyszerűen nem szolgáltak kielégítő tüzérvél, ellenségeik felé billentve az érzékeny mérleg egyensúlyát. Ezt viszont hordozóik kombinált fegyverzetének páratlan tüzereje a 11 megmaradt starfuryével kiegészülve könnyedén visszabilentették kétes egyensúlyába. Ahogy másodpercről-másodpercre robbantották izzó fémdarabokra a kétségbeesetten cikázó korvetteket, viszont kisebb flottájuknak köszönhetően, még így is vesztesre álltak.

Zsukov már emberei arcán látta ezt, egyedül egy agyafűrt válasz kieszelésére kell ránéznie a taktikai kijelzők monitoraira. Viszont semmi sem jutott eszébe ez egyszer, semmivel sem lehetett változtatni a puszta méretből fakadó hátrányon. De azt is tudta, hogy még semmi sem veszett el, a hadviselés következő percekben tanúsított formája fogja eldönteni mindezt. Ahogy a háború eddigi menetét is jóformán ez határozta meg, de most az egyszer egyik fél

sem tudott csalni. Mindkét fél bebiztosította magát az ellen, hogy a torpedók ne mehessenek át a pajzsokon. A szokásos módon, az utolsó pillanatban ötlött fel neki egy mentőötlet.

- 20 másodperc a torpedók kilövéséig – figyelmeztette Malcolm az újonnan jött terve esélyeit mérlegelő admirálist.

- Állj! Rendeződjünk egyenes vonalba, minden torpedóvetésre képes hajó forduljon 90°-al balra, aztán lőjék a torpedókat. A 304-esek álljanak be elénk, ők fogják kilőni ellenség torpedóit – jelentette ki szinte teljes magabiztossággal, Malcolm gondolkodás nélkül továbbította a parancsot. De valójában még soha senki sem csinált ilyet, ő maga is csak remélte, hogy jól fog elsülni.

Maga a manőver alig 8 másodpercbe került, elvégzése után azonnal útnak indult a torpedók gyilkos áradata, így ugyanis azonnal megfelelő szögbe kerültek. Kortis már nem kockáztatta meg, amíg melléjük kerülnek, így ő is hasonlóképp utasította armadáját. A korvetteket pedig egyenesen az egyesített flotta cirkálóira küldte, azok hamarosan megkezdték gyilkos párharcukat.

Egyik plazmasugár repült a másik után, miközben célpontjaik felől zöldes lövedékek érkeztek, hevesen megrázva a földi cirkálókat, amelyek szokatlanul nagy sebességgel manővereztek a titánok torpedóáradata közepette. Eközben a furling cirkálók is jócskán kivették részüket a pusztításból, most már elég közel jártak ellenségeikhez, szinte minden sárgás lövedékük célba talált. Azonban most ők kerültek a vadászok helyzetébe, pusztító óriások kereszttüzében találják magukat. A 304-esek még csak elmanővereztek valahogy az egymás mellett elsüvítő torpedók, energianyalábok és a Fruling szuperfegyver vörös lézersugarai között, amelyet igyekeztek minél jobban az ellenséges csatahajók felé irányozni. De szövetségesük hajói, a drák korvettekkel egyetemben mintha csak agyaggalambok lettek volna. Szerencsére egyik fél sem merte ráengedni vadászait a másikra ilyen körülmények közepette, másodpercek alatt elhamvadtak volna az áradatban. Így John is tehetetlenül figyelte, ahogyan egyik lövedék kapta telibe a már haldokló Daedalust a másik után, úgy tűnt, megannyi dicsőséges harc után, elérkezett az ő ideje.

Idő közben a furling és tau'ri torpedók sorra tépázták ellenségeik monstrumait, akik a 304-eseknek köszönhetően sajátjaik harmadát is alig tudták célba juttatni. Most már hőseinké a volt terep, ez a tény mellett volt az is, hogy a rombolókat pontosan erre a célra találták ki. Bármely nehéz korvettet megszegyenítő közelharc arzenálja több tucat torpedót és egyéb finomságot juttatott célba percenként, egyszerűen bedarálva mindent, ami a közelébe került. És ugyan bőven kaptak találatot, pajzsaik tökéletesen háritották a zöldes lánggal égő torpedók robbanásait, amelyek oly sokkal végeztek, amikor még nem volt fair a felállás. Kortis, a híd lekerekített ablakán keresztül figyelte, ahogy becses hajói sorra mállanak fémdarabok égő halmazává a megsemmisítő erejű ostromtűzben. Ahogyan a Crudelitas testvérhajójának lángoló roncsai úsztak el előtte, rájött, nincs választása.

- Húzódjunk vissza! – mondta, szinte aggodalomra intő nyugalommal. Mintha nem tudná, mi forgott most kockán. Minden esetre a jócskán megtépázott, harmadára zsugorodott flotta az űrvédelmi lövegek oltalma alá húzódott, út közben a furlingek azért telibe kaptak egy csatahajót lézersugarukkal.

- Menjünk közelebb, pár kilométerre a lőtávon kívülre, hátha előbb merül le az a pajzs – jelenti ki Zsukov elhatározását. Az alig 70 elvesztett hajónak köszönhetően kétszeres túlerőben voltak már, ez szinte biztos győzelmet garantált számára. Az egyenes vonalban felálló flotta rövidesen elérte rendeltetési helyét, majd védelmi alakzatot vett fel a szuperfegyver körül. Kortis pontosan erre számított.

- Kezdjék az ugrást! – amint a mondat végére ért Sevron két gombnyomással továbbította üzenetét. A megmaradt hajók egy rendkívül rövid hipertér ugrást hajtottak végre, egyenesen a támadó flotta hajói közé érkeve. Amint megérkeztek minden kilőttek, amijük csak volt.



Minden vetőcsőből torpedók törtek elő, minden plazmaágyú ontani kezdte lövedékeik, minden vadász egyszerre tör elő a hangáraikból, vagy vált le a hajótestek masszív falairól. Teljes meglepetést okozva ezzel ellenfeleiknek. Most Zsukovnak kellett végignéznie hajói pusztulását, most a tau'ri és furling hajók hamvadtak el a megsemmisítő erejű ostromtűzben. Az egyik gép telibe kapta John bombázójának hajtóművét, amely ugyan működött még, de irányíthatatlanná vált gépe.

- Húzd fel, húzd fel! – kiáltotta Simon ijedtében, most nem tudta leplezni, már most sok volt neki az értelmetlen öldöklésből. De hiába, a kicsiny Hellcat megállíthatatlanul száguldott Mainsfield energiamezeje felé, ráadásul előre láthatóan az energiasugárral is keresztezni fogják útjukat.

Eközben hőseink hadának sikerült felocsúdnia döbbenetéből és a rombolók alaposan megsorozták a furling zászlóshajót közrefogó csatahajókat, azonban már félő volt, hogy túl késő. A Korolev is próbálta odaküzdeni magát, viszont a Crudelitas elvágta útját.

Zsukov... - suttogja Kortis, érezte zsigereiben ellenfele jelenlétét.

- Hogy mondd? – fordult oda hozzá Sevron.

- Vegyék célba azt a hajót, minden tüzerőt összpontosítsanak rá. Mindenképp pusztítsák el!  
– Ugyan tudta, hogy a megmaradt flottája már nem győzedelmeskedhet, ha kilövi a szuperfegyvert hordozó furling hajót, és még nagy ellenfelét is megöli, elég időt nyerhet a kolóniának az erősítés megérkezéséig. Akkor pedig esélye sem lesz ellenségeinek.

Ahogy parancsba adta a Crudelitas, két nehéz korvett, valamint egy második csatahajó is tűz alá vette a már komoly károkat szenvedett csatacirkálót.

- Pajzsok 40%-on. Ha nem kérjük a többi hajó segítségét elvesztünk – jelentette ki Malcolm, miközben Zsukov tekintete a furling hordozó felé irányult, amely jelenleg minden segítséget megkapott. A rombolók és egy tucat 304-es éppen most robbantotta izzó darabokra az azt támadó 3 csatahajó egyikét. Míg a másik a kettőt a megmaradt starfuryk sorozták, egyelőre nem megjósolható eredménnyel. Azonban a hajó pajzsai megadták magukat, a zöldes lövedékek egymás után csapódtak bele a fehér hajótestbe. A robbanások heves lángokat idéztek elő, azonban, ahogy áttörték a vastag, ismeretlen anyagból készült burkolatot, az hajótestből kiözönlő víz hamar eloltotta azokat. A levágódó zsilipajtóknak köszönhetően, csak néhány hektoliter veszett oda a számukra legértékesebb kincsként számon tartott vízből, amelyből egy kisebb óceánra elegendő mennyiség volt található a hajón. Azonban még a többi hajó segítségével is kétséges volt most sorsa, semmiképp sem éli túl, ha a Korolevet is meg akarják menteni. Úgy fest, csak a monstrok egyike élheti túl a csatát.

- Uram, szóljunk a többi hajónak? – kérdezte ismét első tisztje.

Ő azonban nem tudta pontosan, mi tévő legyen. Élete legnehezebb döntését kellett most meghoznia. Saját életét választja és eldobja népétől a győzelem esélyét, vagy pedig feláldozza magát, és legénységét a többség java érdekében?